

בעקבות הקסטות הגנובות

עת הקאסטות הגיעה, וקול הפיראטיות נשמע בארצנו. המיטרה עוסקת עתה במשימה בלתי-שיגריתית. היא רואה, בתפקיד, את גרון עמוק ואת השטן במס' ג'ונס, וסרטים פחות גסים. כמו קרמר נגד קרמר או צייד הצבאים, או יותר מצידי חקים, כמו גיבתת חלפון אינה עונה. כל זאת על מכשיר להקנת קאסטות וידיאו.

עבודה יתרה זו זומנה למיטרת ישראל לאחר הפשיטה המפורסמת שערכה על כמה מועדוני-חברים להשאלה והעתקה של קאסטות. בעיקבות החקירה שהתפרשה על פני תבל ומלואה — בארצות-הברית, אנגליה וישראל — הסתבר מעבר לכל ספק כי בישראל מתגלגלות קאסטות למכיר ביר; לא רק אותן 1400 שנחפסו, כי אם עוד כמה אלפים. ואם לוקחים בחשבון את העובדה, שהשלה הזה הושג בתפיסה אחת בתל-אביב, הרי שלשלאף אין במה להתבייש ביחס לפיראטיות המשושפת שבארצות-הברית.

סוכן

אפ-בי-איי

כאורה נראה הדבר כספורט. ישנם כאלה המתמחים ואומרים: "זה בסך הכל להעתיק, זה לא בדיוק גניבה". אלא שהדברים הרבה יותר חמורים.

לפני יותר משנה, יחד עם מכשירי הטלוויזיה הצבעוניים, הגיעה הקידמה גם באמצעות מכשירי הווידאו, שמחיר כל אחד מהם כ-120 אלף לירות. לפתע פתאום הסתבר למפיצי הסרטים שהקהל, שחלקו בול בבילוי בקולנועים, עם שיקשוק בקופים ועשן של סיגריות, התחיל לראות סרטים בביתו. ולא סתם סרטים, כי אם חד-סרטים שבחדשים, שאפילו החברות המוציאות בעצמן קאסטות וידיאו של סרטיהן, טרם הוציאו לאור. צייד הצבאים הסתובב בשיכון למד בתל-אביב על קאסטה, ובית קפה במרכז דיונוף הקרין, בלי להתבייש ובלי רשות, קאסטה של הנשרים פשוט עם שחר.

הבעיה החמורה, לדעת עורכי-דין אבנר מנוסביץ, המייצג את איגוד המפיקים האמריקאים ואת המפיצים הישראלים, היא ששינוי של חוק זכויות היוצרים בישראל כהו, וכל העוסקים בפיראטיות יודעים זאת היטב. ותוצפת הפיראטים רבה. לא זו בלבד שהם עצמם העתיקו "העתקה מפירה", ללא אישור זכויות יוצרים, הם גם נהגו להפיץ בין קוחותיהם מיכתב האוסר על המשאל קאסטה להעתיק אותה... ואם לא ידעו שהדבר אסור, מדוע הוסרה מן הקאסטות הגנובות האזהרה בדבר זכויות היוצרים על הסרט?

כשנזעקו מפיצי הסרטים וביקשו ייעוץ, שלחו האמריקאים מומחה — אד מרפי, שהיה ממונה בשעתו מטעם האפ-בי-איי על הריגול הסובייטי, "גילינו דברים מעניינים".

ינים, מספר אפרים גילעד, נציג חברת ורנר בישראל, "סרטים ישראלים כמו גיבתת חלפון וקונצ'רטו הראשון, שמעולם לא גרשמו על קאסטה. גילינו שגיבבתת חלפון נמכר לגוף מסויים ב-16 מ"מ ושאותו גוף לקח אותו ללונדון והחזיר אותו בצורת קאסטה. במרבית ההעתיקות שם הסרט בעברית לא מתאים בדיוק לשם המקורי, והקאסטות המשונות של חברות ההשאלה חברו שמות לסרטים ככל העולה על רוחם".

הסתבר שרוב הנתפסים הולילו אל כמה מקורות העתקה בלונדון, שלחברות האמריקאיות יש עניין מיוחד בתפישתם. למיש

עו"ד אהר מנוסביץ
סחם העתקה

טרת ישראל ולשילטונות מסי-ההכנסה יש עניין לא רק בפיראטים, אלא גם בבעלי מכשירי ההקנה וביבואנים. ההערכה של מוכרי הווידאו היא, שישנם בישראל כעשרת אלפים מכשירים. הערכתו של מנוסביץ היא כפולה — 20 אלף, רובם מבוחרים.

אוצר המדינה מפסיד סכומי עתק — החל במכשירים וכלה במסים המוטלים על הקרנות סרטים. אחד הדגים השמנים שעלו ברשת המיטרה ביקש מבית המישפט את החומר המותר, כדי להמשיך ולהתפרנס ממנו. בית-המישפט סירב. מה הפלא איפוא שהחברה החדשה יוצאת הדופן ויפ הוצפה השבוע במבול של בקשות לקבל קאסטות להעתיקה ואפילו לקנות את הזכויות. כי חברה זו הביאה לישראל כעשרים סרטים, עם הסכם מפורש על תשלום זכויות יוצרים לבעלים. המסי קנה: גם ביושר אפשר למצוא פרנסה בכבוד.

מלווין דאגס ב"היות שם"
מתפקידי מאהבים — לאופי

בליק אדוארדס (10) בשם אנה, שבניגוד לשם, זהו מצחיקן על חשבון האוכלוסיה ההוליוודית ומאפייניה.

מישמעת חמורה. אני משוכנעת שהיו לי גילגולים קודמים. מזהירה מאי ריסה הנראית ומתנהגת כאילו היתה שייכת לתקופה אחרת, כדמויות שהיא מגלמת על הבד. הייתי מתאימה יותר לתחילת המאה. אני זקוקה לפיז ולרומנטיקה, לתרבות וליופי.

נתנויה הטבעיים אכן הולמים תיאור של גיבורה רומנטית: סבתה היתה איטלי קיה. וייסדה את בית-האופנה האיטלקי האקסטראווגנדי שנשא את שמה, סקיא פארלי. מצד אמה זורם בעורקיה של מאריסה גם, מעט דם צרפתי וקצת דם פולני. ולהשלמת התמונה, גם, קצת דם לאטבי וקצת דם אמריקאי מצד אבא. היא מערבת בשימחה צרפתית, אנגלית, איטלקית, גרמנית, ספרדית ופורטוגזית, ומצהירה בגאווה כי יצאה לעצמאות כבר בגיל 16. היא התפרנסה למחייתה וקצת יותר מזה בגלל המישימעת החמורה שהטילה על עצמה. "למרות שיצרתי לי עולם של פאנטסיות אני מאמינה שבלי מישימעת אייפאשר לפתח קאריירה".

ה"י, דרומה לקאהיר!

(המשך מעמוד 25)
של 20 30 קימות, והחירות מן המאה שעברה. הגעת.

מוניות בקאהיר

בכיר רעמסס, לרגלי הפסל הענקי של אותו פרעה, אתה צריך לעצור מונית עירונית, כדי להגיע למלון שלך. למונית יש מונה — אך בתישעה מעשי-רה מיקרים אין מונה טרם להפעיל אותו. יש לכוך סיבה — המחיר הרשמי הוא באמת מגוחך. אך הוויכוח עם נהגיה-מוניות הוא אחת הצרות של הביקור במצרים.

הנהג תובע את המחיר המירבי העולה על דעתו — בדרך כלל "טו באונד" (שתי לירות) שהוא מחיר מופרז ביותר. או שיגיד לך: "שלם כמה שאתה רוצה!" — ואז מתחיל הוויכוח. ממרכז העיר למלון שלך, אם זה נמצא במרכז העיר, המחיר הסביר הוא חצי לירה. אם הדרך ארוכה יותר (למשל למלון מינה-האוס ליד הפי-ראמידות) המחיר הסביר הוא לירה אחת. הצורה הנכונה היא להכין מראש את הכסף, ולמסור אותו לנהג בלי ויכוח ובלי שאלות, בהבנה של ביטחון עצמי. אם הוא יאמין לך שאתה יודע מה שאתה עושה, הוא יגיד תודה ולא יתווכח. אם יש לך זמן, קבע את המחיר לפני שאתה נכנס למונית.

בהמשך הביקור — חלים אותם הכללים. במשך הזמן תלמד איך לעשות זאת. אם אתה רוצה להחזיק מונית לכמה שעות — התעריף המירבי הוא שלוש לירות לשעה. נהג המונית לעולם לא יחזיר לך עורף. ביכלל, זהו פיומן חוזר במצרים: "אין עורף". דאג תמיד להצטייד במטבעות וב-שטרות של 25 גרשים.

מלונות בקאהיר

קאהיר משופעת בבתים מלון, אך היא משופעת עוד יותר בתיירים. אי אפשר להשיג מקום במלון טוב בלי הזמנה מוקדמת (עלידי ידית הנמצא שם, או בטלפון או בטקס). יש גם עשרות בתי מלון ממדרגה שניה או שלישית, שהם נחמדים מאד — אם אינך מפונק מדי. שם יש סיכוי — אך אין זה מומלץ להסתכן בנסיעה בלי הזמנה מוקדמת.

מלונות-המסר העיקריים של קאהיר, היכולים להתחרות בכל מלון בעולם (והם עולים בטיס השירות על כל המלונות בישראל) הם מינה-האוס (רחוק ממרכז העיר, לרגלי הפי-ראמידות), שרתון (על הגדה המערבית של הנילוס, במרכז), היל-טון (על הגדה המזרחית של הנילוס, במרכז), מרידיאן (על אי בנלוס, בעל אופי צרפתי), אל-סלאם (בקירבת נמלי-העופה). נבנים עתה כמה מלונות פאר נוספים. המחיר בשרתון הוא 30 לירות מצריות ללילה ליחיד, 33 ללוג. המחיר במלון פחות מפותח, אך סביר בהחלט, במרכז העיר (למשל, אל-סלאם, קלאופטרה) הוא 20 ליחיד, 23 ללוג (כולל מיסים וארוחת-בוקר).

במלונות הטובים אפשר לשלם בכרטיס טי-אשראי המנוסקים בישראל (רצה, אירד-קארד, אמריקן אקספרס וכו').

לאכול, לשתות

העיר משופעת במיסעות טובות. כולן זולות יותר ממיסעות בעלות אותה איכות בתל-אביב. אך אפשר גם להתקיים בלי מיסעות. אם רוצים לחסוך, המיסעות היקרות, בטעם אירופי, הן במלון שרתון (מיטבח צרפתי — אך יש בו גם מיסעות זולות יותר). מיסעות סוויטאיר בקירבת מקום, והרבה מיסעות טובות במרכז העיר, הישראלי, המבקש את הטעם המקומי, ילך למיסעות פלפלה במרכז העיר — מיסעות מיוחדות מובי הקת, מלאה תיירים, המלמדת אותך מהו באמת טעמו של המיטבח המיוחד. חוץ מזה יש מיסעות לכל דבר: מיסעות דגים מצויינת בסוף שדרת-הפי-ראמידות, מיסעות עוף בדרך לכפר קירדאסה (אנד-ריאה), מיסעות יונים על גדת הנילוס, ארוחה טובה לשניים, בפלפלה: 7 ל"י מצריות.

לישראלים, חיוני לשתות קפה בגרופי האגדתי (בכיר טלעת חארב במרכז העיר, ויש עוד כמה סניפים). ארב צהפה להא פעל מן המתקנים, שהפכו לאגדה בימי הבריגדה היהודית.

יש במצריים בירה מצויינת (סטרה), ויין מקומי סביר, לכן ואדום. ישראלים משתגעים בעיקר ממין המאנגו. (לשם תירגום המחירים בקלות: לירה מצרית היא בחשבון גם 60 לירות ישרא-ליות, או דולר וחצי.)

לראות, לבלות

בירת מצריים היא עיר ענקית. אחת הגדולות בעולם. יש בה מראות בלי סוף.

הנה כמה מן האתרים העיקריים:

● **הפי-ראמידות**, כמובן, כנס פנימה ועלה. זה יכול להיות די מפרך, בייחוד אם המקום מלא תיירים צעקניים מאטליה. נסה להוכיח שהישראלים אינם כאלה! (המצרים, אגב, כימעט ואינם צועקים לעו-לם במקום פומבי, בקפה ובמיסעדה. תת-פעל מן הקולות הנמוכים.) ליד הפי-רא-מידות עומד הספינסס, בערבים יש חזון אורקולי מרשים.

● **המוסיאון המצרי**, במרכז הייר, ליד מלון הילטון. אוצר העולה על כל מה שדימיית לעצמן. השיטה הנכונה: קח מדריך ושכור אותו לסיום מהיר של שעה (1.5 לירה) או שעתיים. עמוד על כך שיכנס אותך גם לאולם ההנוטים (זה עולה דמי-כניסה מיוחדים נוספים). אחרי כך חזור ועבור את המסלול שוב, לבדך, הפעם בנחת. אתה יכול לבלות שם כמה שעות טובות, ואף ימים.

● **מוסיאון האי-סלאם**, זהו מקום מרשים, המונח בדרך-כלל על-ידי התי-רים. רק אם אתה באמת מתעניין בתקופת הח'ליפים.

● **המצודה של צלאח-א-דין**, סידרה של מיבנים המשקיפה על כל קא-היר, ובעיקר מיסגד-האלאבאסטר הנהדר של מוחמד עלי.

● **מיסגר אל-אזהר**, שהוא אחד המרכיבים של הדת המוסלמית.

● **האן אל-חילי** ("השוק החבר-גי"), השוק הגדול, ובו הכל — מקישש לתיירים ועד לעבודות יקרות ביותר של זהב וכסף. שווה כמה שעות טובות — יש, כמובן, פריטים נוספים ללא-ספור — מיסגדים עתיקים, בתי-כנסת, כנסיות. מי שמעוניין במעדוני-לילה — קאהיר משופעת בהם, החל מועדון בקומה ה-23 של שרתון, שם רוקדת נגואה פואד הנהדרת, דרך אוברג' והפי-ראמידות המפוא-ר והיקר, ועד לסורה טיט, מאחורי הפי-רא-מידות, שבו מוגש מיגון רחב יותר של פולקלור עממי. בכל המקומות זהו חנוג די יקר, בכלים יש ריקודי-בטן — צורת-אמנות שבמצריים תלמד להעריכה.

בקאהיר יש מקומות-הימורים לרוב — לזרים בלבד, החל בקאזינו של מלון שרתון (רולטה, בלאק-ג'ק, מכונות-הימ-רים) וכלה במקומות רבים פחות מפותחים.

לקנות, לקנות

בעיר יש חנויות לרוב — החל בתי-ניות מפותחות ופחות-מפותחות בי-רחובות-הקנייה המרכזיים (קאסר-אל-ני-טלעת-חארב, עדלי וכו') וכלה בדוכנים בתאן אל-חילי. במוסיאון המצרי יש כמה חנויות לדגמים של עתיקות.

הרבה מן הסחורה, בייחוד הוולה, אינה שווה הרבה, ומתפרקת במהירות-שיא. לכן, אם אינך מומחה לסחורה, ובעיקר לגמירה, שאל ידידים מבנייה-מקום. לכל דבר יש חנויות מעטות שאפשר לסמוך עליהן, אך צריך לדעת.

בעיקר קונים, כמובן, מזכרות. לקניות רציניות באים בחשבון: דבריעור (תי-קים, ארנקים, אך לא נעליים), בדיכונתה (כלי-מיטה רקומים, מפות לשולחן וכו'), כדאי לנסוע לקירדאסה, כפר בקירבת הפי-ראמידות, שם מייצרים את שטיחי הקיר המפורסמים. יש שם מיבחר של שטיחיקר, שמלות מצריות וגאלאביות. אל תקנה בכל מחיר. במקומות רבים צריכים לעמוד על המקח — אך לא בכל מקום.

אם יש זמן, אפשר לצאת צפונה, ל-אלכסנדריה, ודרומה, לארץ העתיקות — אבירסימבל, אסואן, לוסטור. מצריים היא ארץ ענקית. קח בחשבון את המרחקים, רכבת בעלת קרונות-שינה, היוצאת ב-8 בערב מתחנת-רעמסס בקא-היר, מגיעה לפנות בוקר ללוסוסור, ולפני-הצהריים לאסואן. משם עוד מרחק רב לאבירסימבל. אבל זהו כבר סיפור אחר.